

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 62/00-83

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júna 2003 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Daniela Švábyho prerokoval prijatú sťažnosť Zbrojovky Vsetín, a. s., so sídlom Jasenice 1254, Česká republika, zastúpenej advokátom JUDr. E. V., B., vo veci porušenia jej práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Katastrálneho úradu v Trenčíne, Správy katastra Ilava, a Katastrálneho úradu v Trenčíne, Správy katastra Púchov, a takto

r o z h o d o l :

1. Katastrálny úrad v Trenčíne, Správa katastra Ilava, a Katastrálny úrad v Trenčíne, Správa katastra Púchov, tým, že nevykonali záznam do katastra nehnuteľností na základe právoplatného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 1999 sp. zn. 3 Cdo 28/96, p o r u š i l i základné právo obchodnej spoločnosti Zbrojovka Vsetín, a. s., na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Katastrálnemu úradu v Trenčíne, Správe katastra Ilava, a Katastrálnemu úradu v Trenčíne, Správe katastra Púchov, z a k a z u j e pokračovať v porušovaní práva

obchodnej spoločnosti Zbrojovka Vsetín, a. s., na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vysloveného v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. I. ÚS 62/00 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie podnet Zbrojovky Vsetín, a. s. (ďalej aj „sťažovateľka, resp. podnecovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. E. V., B., ktorým namietala porušenie ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na preskúmanie jej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

K porušeniu uvedených ústavných práv sťažovateľky malo dôjsť nečinnosťou Správy katastra Ilava a Správy katastra Púchov, pretože tieto správy katastra nevykonali záznam do katastra nehnuteľností na základe právoplatného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 28/96 z 30. júna 1999 ohľadom vlastníckeho práva sťažovateľky k lesným pozemkom zapísaným na LV č. 600 v kat. území Červený Kameň, na LV č. 7 v kat. území Lysá pod Makytou, na LV č. 3 v kat. území Lednica a na LV č. 5 v kat. území Zubák.

Sťažovateľka uviedla, že predmetnému rozhodnutiu najvyššieho súdu predchádzalo súdne konanie, v ktorom žalobkyňa Slovenská republika, zastúpená okresným prokurátorom v Považskej Bystrici, podala 17. decembra 1993 žalobu proti Zbrojovke Vsetín, a. s., o určenie neplatnosti prevodu majetku štátu - lesov v katastri obcí Červený Kameň, Lysá pod Makytou, Lednica a Zubák do majetku sťažovateľky.

Okresný súd v Považskej Bystrici (ďalej aj „okresný súd“) rozsudkom č. k. 5 C 47/94-264 z 30. júna 1994 žalobe vyhovel. V konaní o odvolaní sťažovateľky Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) uznesením z 26. septembra 1994 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Ďalším rozsudkom sp. zn. 5 C 47/94 z 3. februára 1995 okresný súd uvedenej žalobe opätovne vyhovel. Na základe odvolania sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 10 Co 2517/95 z 11. októbra 1995 krajský súd rozsudok prvostupňového súdu potvrdil a pripustil voči nemu dovolanie.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie. Najvyšší súd na základe tohto dovolania napadnutý rozsudok preskúmal a dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 28/96 z 30. júna 1999 zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 10 Co 2517/95 z 11. októbra 1995 spolu s rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 5 C 47/94 z 3. februára 1995 a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Keďže proti uvedenému rozsudku najvyššieho súdu nie je prípustný opravný prostriedok, stal sa právoplatným dňom jeho doručenia účastníkom konania.

Okresný súd zatiaľ o veci, ktorá mu najvyšším súdom bola vrátená na ďalšie konanie, právoplatne nerozhodol. Na základe návrhu okresného prokurátora v Považskej Bystrici z 11. novembra 1999, ktorý v konaní zastupuje Slovenskú republiku, okresný súd rozhodol uznesením č. k. 5 C 1078/99-483 zo 17. decembra 1999 o vydaní predbežného opatrenia, ktorým zakázal „Zbrojovke Vsetín a. s. so sídlom vo Vsetíne“ akýmkoľvek spôsobom nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že po vydaní rozsudku krajského súdu sp. zn. 10 Co 2517/95 z 11. októbra 1995 vtedajší katastrálny úrad - Správa katastra Považská Bystrica akceptoval verejnú listinu, t. j. citovaný rozsudok krajského súdu, a zapísal do katastra nehnuteľností vlastnícke právo ohľadom predmetných lesov v prospech žalobcu, teda Slovenskej republiky.

Podľa názoru sťažovateľky aj po vydaní rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 28/96 z 30. júna 1999, ktorým bol zrušený rozsudok okresného súdu sp. zn. 5 C 47/94 z 3. februára 1995 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 10 Co 2517/95 z 11. októbra 1995,

správy katastra, a to Správa katastra Ilava a Správa katastra Púchov – na ktoré medzičasom prešli právomoci Správy katastra Považská Bystrica – by mali akceptovať novovzniknutý právny stav, t. j. opätovnú zmenu vlastníckeho práva k predmetným lesným pozemkom (návrat do pôvodného stavu), a teda mali by na základe tohto rozsudku najvyššieho súdu vykonať záznam v prospech sťažovateľky, a to Správa katastra Ilava ohľadom LV č. 600 v kat. území Červený Kameň a Správa katastra Púchov ohľadom LV č. 7 v kat. území Lysá pod Makytou, LV č. 3 v kat. území Lednica a LV č. 5 v kat. území Zubák.

Vzhľadom na to, že označené správy katastra nevykonali ex offi záznam do katastra nehnuteľností na základe rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 28/96 z 30. júna 1999, sťažovateľka ich 27. októbra 1999 a 28. februára 2000 požiadala v zmysle § 34 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“) o vykonanie predmetných záznamov, ktoré však na jej návrhy pôvodne nereagovali.

Dňa 9. augusta 2000 doplnila sťažovateľka svoje podanie a ústavnému súdu predložila kópie sťažností podľa § 3 zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach, ktoré podala voči Správe katastra Ilava a Správe katastra Púchov 7. augusta 2000 vo veci neprevedenia predmetného záznamu do katastra nehnuteľností.

Dňa 14. septembra 2000 bol ústavnému súdu doručený ďalší dodatok k pôvodnému podaniu z 28. júna 2000, v ktorom sťažovateľka doplnila svoje podanie o informáciu, že rozhodnutím Krajského súdu v Ostrave sp. zn. K 32/96 z 21. apríla 1998 bol na majetok Zbrojovky Vsetín, a. s., vyhlásený konkurz. Sťažovateľka však v tejto súvislosti poukázala na to, že do konkurznej podstaty nepatria nehnuteľné veci nachádzajúce sa v cudzine – na území Slovenskej republiky, a teda predmetné nehnuteľnosti nie sú súčasťou konkurznej podstaty úpadcu – sťažovateľky.

Sťažovateľka doplnila svoje podanie tiež o informáciu, že obe správy katastra riešili jej sťažnosti, pričom Správa katastra Ilava v odpovedi na jej sťažnosť zaujala stanovisko, že nevykonaním zápisu do katastra nehnuteľností na základe rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 28/96 z 30. júna 1999 „nepostupoval v rozpore so zákonom“, pretože „uvedeným

rozsudkom nebolo rozhodnuté o predmete konania, t. j. o vlastníctve nehnuteľností zapísaných v LV č. 600 pre kat. územie Červený Kameň. Dôvody rozhodnutia sú záväzné pre súdy, ktoré budú vo veci konať, ako aj pre každého iného, správne orgány nevynímajúc“. Správa katastra Púchov považuje sťažnosť tiež za neopodstatnenú, pričom uviedla, že v katastri nehnuteľností ohľadom LV č. 7 v kat. území Lysá pod Makytou, LV č. 3 v kat. území Lednica a LV č. 5 v kat. území Zubák bol vykonaný záznam formou poznámky, „že právo k nehnuteľnostiam bude určené súdom“.

K uzneseniu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 62/00 sa písomne vyjadrili zástupcovia Správy katastra Ilava 22. decembra 2000 a 19. januára 2001 a Správy katastra Púchov 4. januára 2001 a 22. januára 2001. Následne na ich vyjadrenie písomne zaujal stanovisko advokát sťažovateľky 30. januára 2001 a 22. apríla 2003.

Vyjadrenie Správy katastra Ilava z 22. decembra 2000 možno zhrnúť nasledovne:

Správa katastra je orgán štátnej správy katastra nehnuteľností a ako taký môže konať len to, čo mu zákon dovoľuje alebo ukladá. Sťažovateľka tvrdí, že správa katastra mala v prípade záznamu rozsudku najvyššieho súdu postupovať tak, ako postupoval pri zázname predmetného rozsudku krajského súdu. Podľa názoru správy katastra jej postup v jednej veci nemôže byť prameňom práva v ďalších veciach. Okrem toho sťažovateľka neberie do úvahy, že podkladom pre záznam, na ktorý poukazuje, nebolo len samotné rozhodnutie súdu, ale aj rozhodnutie Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 42/1996-1000 z 2. februára 1996 o zverení správy predmetného lesného majetku štátu Slovenskej republike – Lesy Trenčín, š. p., odštepny lesný závod Považská Bystrica, IČO 3629915400. Právne dôsledky predmetného rozsudku krajského súdu tu neskúmala správa katastra, ale uvedené ministerstvo, čo je oproti zaznamenávaniu rozsudku najvyššieho súdu do katastra nehnuteľností podstatný rozdiel.

Zástupca Správy katastra Ilava ďalej uviedol, že nie je pravda, že správa katastra po predložení rozsudku najvyššieho súdu nekonala. Správa katastra rozsudok najvyššieho súdu posúdila podľa platného a účinného katastrálneho zákona a usúdila, že rozsudok najvyššieho súdu v súvislosti so žiadosťou Okresného súdu v Považskej Bystrici z

2. novembra 1999 sp. zn. 5 C 1078/99 bol podkladom na vykonanie poznámky do katastra nehnuteľností o tom, že vlastnícke právo k predmetným pozemkom má byť určené súdom, a zapísanie poznámky oznámila sťažovateľke. To podľa názoru správy katastra nie je možné v žiadnom prípade považovať za nečinnosť, ale je to činnosť v súlade s ustanoveniami katastrálneho zákona.

Podľa Správy katastra Ilava na základe § 37 katastrálneho zákona je rozsudok najvyššieho súdu ďalšou listinou predloženou na vykonanie záznamu do katastra a mal by teda podľa tohto ustanovenia obsahovať rozhodnutie súdu o určení, že je tu právo k nehnuteľnosti. Pri skúmaní toho, čo sa má rozumieť pod rozhodnutím súdu o určení, že je tu právo k nehnuteľnosti, vychádzala správa katastra najmä zo znenia § 42 ods. 2 katastrálneho zákona.

Správa katastra je pri zázname práv do katastra podľa § 5 ods. 2 katastrálneho zákona evidenčným orgánom a má údaje uvedené v § 42 ods. 2 len zaznamenať do katastra nehnuteľností tak, ako sú uvedené v listine. V tomto prípade je listinou rozsudok najvyššieho súdu. V jeho výrokovej časti je uvedené len to, že sa ruší napadnuté rozhodnutie súdu a vec sa vracia na nové konanie okresnému súdu. Nie je tam uvedené, že niekto z účastníkov má vlastnícke právo, a nie sú tam uvedené ani parcelné čísla a ďalšie katastrálnym zákonom stanovené údaje o pozemkoch, ktoré by mali byť predmetom vlastníckeho práva a predmetom záznamu do katastra nehnuteľností. Preto nebolo a ani nie je možné záznam do katastra nehnuteľností podľa rozsudku najvyššieho súdu vykonať, tak ako to sťažovateľka žiada od správy katastra.

Ak by správa katastra postupovala tak ako to žiadala sťažovateľka, nebol by evidenčným orgánom zaznamenávajúcim údaje uvedené v listine do katastra nehnuteľností, ale bol by orgánom, ktorý skúma obsah listiny a rozhoduje o ňom. Na rozhodovanie o vlastníctve pri záznamovom konaní nemá správa katastra právomoci. Právomoc v týchto veciach je daná súdu.

Podľa Správy katastra Ilava v uvedených súvislostiach je významné i to, že rozsudok najvyššieho súdu nedoručil na zapísanie tento súd, ale sťažovateľka. Podľa § 21 katastrálneho zákona orgány a osoby tam uvedené, medzi ktoré patria aj súdy, sú povinné zasielať správam katastra nimi vyhotovené listiny o nehnuteľnostiach a právach k nehnuteľnostiam. V prípadoch, ako je rozsudok najvyššieho súdu, je lehota na zaslanie do

30 dní od nadobudnutia právoplatnosti. Ak najvyšší súd doteraz, dávno po právoplatnosti, nezaslal katastrálnemu odboru predmetný rozsudok, svedčí to podľa správy katastra o tom, že tento rozsudok ani najvyšší súd nepovažoval za rozsudok, podľa ktorého majú byť zaznamenané práva do katastra, ale rozsudok najvyššieho súdu bol určený účastníkom a súdom nižšieho stupňa, ktoré majú na jeho základe konať.

Správa katastra Ilava sa domnieva, že právomoc rozhodnúť v spore medzi sťažovateľkou a správou katastra o tom, či postup správy katastra po predložení rozsudku najvyššieho súdu na záznam do katastra je alebo nie je v súlade s ustanoveniami katastrálneho zákona, je daná súdu, v tomto prípade Okresnému súdu v Trenčíne. Otázka zákonnosti postupu správy katastra je rozhodujúca aj pre posúdenie údajného porušenia ústavných práv sťažovateľky. Ak je postup správy katastra zákonný, k porušeniu ústavných práv sťažovateľky by mohlo dôjsť len nesúlalom príslušných častí katastrálneho zákona s ústavou a účastníkom takéhoto konania by mala byť Národná rada Slovenskej republiky, a nie správa katastra. Postupom podľa sťažovateľky by bola správe katastra odňatá možnosť obhájiť zákonnosť svojho postupu pri zaznamenávaní rozsudku najvyššieho súdu do katastra nehnuteľností pred nestranným súdom. Jediným hodnoverným spôsobom preukázania postupu správy katastra v rozpore so zákonom by bolo predloženie právoplatného rozhodnutia súdu. To sťažovateľka neurobila a ani urobiť nemôže, pretože takéto rozhodnutie súdu neexistuje.

Tvrdenia právneho zástupcu sťažovateľky o tom, že správa katastra bola nečinná v súvislosti s vybavením návrhu na zápis nehnuteľností do katastra, sa nezakladajú na pravde, nakoľko tento podal sťažnosť Okresnému úradu v Ilave listom zo 7. augusta 2000, na ktorú dostal podľa ich názoru vyčerpávajúcu odpoveď.

Správa katastra Ilava ďalej poukázala na to, že pred zápisom sťažovateľkou požadovaných údajov do katastra nehnuteľností je treba brať do úvahy i dôsledok – vyhlásenie konkurzu na majetok sťažovateľky, ku ktorému došlo nezávisle od vôle účastníkov tohto konania, a že v zmysle § 14 ods. 1 písm. h) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov platného v Slovenskej republike (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) zanikajú úpadcove príkazy, plnomocenstvá a prokúry. Obdobná právna úprava je aj v Českej republike. Z tohto pohľadu je podľa správy katastra

prinajmenšom veľmi diskutabilné, či právny zástupca sťažovateľky mal v čase podania návrhu na zápis do katastra nehnuteľností (dňa 27. októbra 1999) platné plnomocenstvo, keďže v prílohe tohto návrhu priložil plnomocenstvo zo 16. januára 1995 s dvoma nečitateľnými podpismi zástupcov sťažovateľky, a nie s podpisom správcu konkurznej podstaty JUDr. Jana Zetocha, pretože na Zbrojovku Vsetín, akciovú spoločnosť, so sídlom vo Vsetíne, Jasenice 1254, bol vyhlásený 21. apríla 1998 konkurz pod sp. zn. 8 K 32/96 vedený na Krajskom obchodnom súde v Ostrave. Správa katastra Ilava vyslovila názor, že ak právny zástupca sťažovateľky nepredložil spolu s návrhom na zápis do katastra nehnuteľností z 27. októbra 1999 nové plnomocenstvo podpísané správcou konkurznej podstaty, bol tento návrh na zápis záznamu do katastra nehnuteľností podaný neoprávnenou osobou.

Správa katastra Ilava ďalej uviedla, že je toho názoru, že predmetné nehnuteľnosti nachádzajúce sa na území Slovenskej republiky nie sú súčasťou konkurznej podstaty úpadcu. Vzhľadom na vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu – sťažovateľky však vzniká pomerne neprehľadná právna situácia, kde je veľmi sporné, kto by vlastne mohol s nehnuteľnosťami, ktoré sú predmetom tejto sťažnosti, nakladať.

Uvedené vyjadrenie Správa katastra Ilava 19. januára 2001 doplnila o ďalšie nasledovné podstatné skutočnosti:

Podľa Správy katastra Ilava najvyšší súd 30. júna 1999, keď rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 28/96, nemal vedomosť o tom, že sa zmenil právny stav v tom smere, že na sťažovateľku bol už rok predtým, a to 21. apríla 1998, vyhlásený konkurz, vzhľadom na to, že Krajský súd v Ostrave si nesplnil svoju oznamovaciu povinnosť o vyhlásení konkurzu vyplývajúcu z § 13 ods. 3 zákona č. 328/1991 Sb. o konkursu a vyrovnání ve znění pozdějších předpisu platného v Českej republike (ďalej len „zákon o konkursu a vyrovnání“) a podľa slovenskej právnej úpravy podľa § 13 ods. 4 zákona o konkurze a vyrovnání. Takisto ani úpadca, ani správca konkurznej podstaty túto skutočnosť neoznámili súdu ani príslušným správam katastra.

Podľa § 14 ods. 1 písm. d) zákona o konkursu a vyrovnání sa zo zákona prerušili všetky začaté sporové súdne konania, v ktorých je úpadca žalobcom alebo žalovaným

a ktoré sa týkajú majetku, teda aj konania pred súdom I. stupňa, ale aj dovolacie konania a konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch (o obnove konania a dovolaní). V zmysle citovaných ustanovení zákonov v Čechách, ako aj na Slovensku dochádza k prerušeniu správneho konania, daňového konania, colného konania, ako aj iných konaní, a teda nebolo možné pokračovať ani v katastrálnom konaní.

Účinky vyhlásenia konkurzu nastali dňom vyvesenia uznesenia na úradnej tabuli súdu. Vyhlásenie konkurzu malo dôležité procesnoprávne účinky, ktoré sú upravené v § 14 ods. 1 písm. c) až e) zákona o konkurse a vyrovnaní. Vo všetkých sporoch, ktoré prebiehajú, sa účastníkom v sporovom konaní stal správca konkurznej podstaty namiesto úpadcu, ktorý stratil nielen spôsobilosť byť v týchto konaniach žalobcom alebo žalovaným, ale aj procesnú spôsobilosť. Vychádzajúc z § 69 ods. 1 zákona o konkurse a vyrovnaní konkurz prehlásený českým alebo slovenským súdom sa vzťahuje len na úpadcove hnutelné veci v cudzine. Toto je zrejme dôvod, prečo sťažovateľka zamlčala pred najvyšším súdom, správami katastra, ale aj pred ústavným súdom skutočnosť, že je v konkurze. Z tohto pohľadu je jej námietka porušenia označených základných práv nedôvodná, pretože sa domáha ich ochrany v konaniach, ktoré by nemali vôbec prebiehať.

Sťažovateľka sa domáha ochrany na ústavom súde a namieta, že nekonaním Správy katastra Ilava a Správy katastra Púchov došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy, argumentácia sťažovateľky, ktorou odôvodňuje porušenie uvedených ústavných práv, je však podľa Správy katastra Ilava neopodstatnená, ktorá najmä zdôrazňuje, že sťažovateľka nevyužila všetky dostupné prostriedky právnej ochrany, pretože sa v každom prípade mohla sťažovať na katastrálnom úrade (predtým krajskom úrade, odbore katastra), ak považovala postup správy katastra za nezákonný. Sťažovateľka však nevyužila všetky opravné prostriedky pred tým, ako sa obrátila na ústavný súd, pričom treba ešte uviesť, že sa v každom prípade mohla obrátiť na všeobecný súd so žalobou, ktorou by sa domáhala ochrany svojich práv. V súvislosti s uvedenými skutočnosťami správa katastra poukázala na rozhodovaciu prax ústavného súdu, ktorý vo svojich judikátoch opakovane konštatoval, že nevyužitie opravných prostriedkov je dôvodom na odmietnutie návrhu ako návrhu zjavne neopodstatneného.

Pokiaľ sťažovateľka namieta, že zo strany správy katastra došlo aj k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy, totiž aby sa jej vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov, správa

katastra k tomu dodala, že správne konanie nepozná zásadu verejnosti a ústnosti v takom rozsahu, ako to pozná občianskoprávne konanie. K rozhodovaniu v správnych veciach dochádza zásadne bez ústneho vypočutia účastníka konania a už vôbec tu nemá prístup verejnosť. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľky dotýkajúce sa zbytočných prieťahov v konaní, správa katastra je toho názoru, že vzhľadom na to, že na sťažovateľku bol vyhlásený konkurz, o návrhu sťažovateľky ani nemôže konať. Podanie sťažovateľky smeruje aj k ochrane jej základného práva na inú právnu ochranu. Správa katastra v tejto súvislosti poukázala aj na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 84/97.

Za pochybné podľa Správy katastra Ilava je možné považovať, či sa vlastne sťažovateľka domáha ochrany svojho práva, ktorého porušenie namieta, a či teda boli splnené základné podmienky pre podanie tohto návrhu na ústavný súd, pretože z podania sťažovateľky nevyplýva, že Zbrojovka Vsetín, a. s., je v konkurze a že by za ňu konala osoba oprávnená. Návrh bol teda podaný za právnickú osobu (Zbrojovka Vsetín, a. s.), ktorá pod takýmto obchodným menom neexistuje, a navyiac ho podpísali osoby na to neoprávnené. Tieto skutočnosti jednoznačne vyplývajú z výpisu z obchodného registra Krajského súdu v Ostrave dotýkajúceho sa Zbrojovky Vsetín, a. s., v konkurze. Takisto je pochybné, či právny zástupca sťažovateľky mal na podanie tohto návrhu platné plnomocenstvo. Pokiaľ sťažovateľka poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, Správa katastra Ilava na túto argumentáciu reaguje tak, že podľa jej názoru čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na správne konanie nie aplikovateľný.

Záverom svojho vyjadrenia Správa katastra Ilava v súvislosti s rýchlosťou konania o zápis záznamu na základe návrhu sťažovateľky opätovne zdôraznila, že správa katastra nemala k vykonaniu záznamu v katastri nehnuteľností právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu, príp. iného orgánu. Z tohto pohľadu ani nemohla začať plynúť lehota, ktorá sa odvíja odo dňa začatia konania. Začiatok lehoty sa obyčajne datuje od podania návrhu na príslušný súd alebo správny orgán, prípadne od doručenia právoplatného a vykonateľného rozhodnutia alebo vykonaním iného právne závažného úkonu orgánom na to oprávneným. V súvislosti s uvedeným Správa katastra Ilava poukázala na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Pugliese c/a Taliansko, séria A, č. 281-A a iné. Keďže však v danej veci Správa katastra Ilava by nevydávala rozhodnutie, nie je možné

určiť, kedy by bol začiatok a koniec lehoty, keď by sme mohli povedať, že dĺžka konania by bola primeraná obtiažnosti a náročnosti veci.

Vzhľadom na uvedené Správa katastra Ilava zotrvala na svojich stanoviskách a žiadala, aby bola predmetná sťažnosť odmietnutá ako „zjavne neopodstatnená“.

Vyjadrenia Správy katastra Púchov zo 4. januára 2001 a 22. januára 2001 k uzneseniu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 62/00 sú obsahovo totožné s uvedenými vyjadreniami Správy katastra Ilava, pričom identické sú aj jej návrhy adresované ústavnému súdu na rozhodnutie v predmetnej veci, preto nie je dôvod tieto argumenty a návrhy opakovať.

Dňa 30. januára 2001 k vyjadreniam Správy katastra Ilava z 22. decembra 2000 a Správy Katastra Púchov zo 4. januára 2001 písomne zaujal stanovisko právny zástupca sťažovateľky, ktoré možno zhrnúť nasledovne:

Z pomerne rozsiahlych vyjadrení oboch zainteresovaných orgánov miestnej štátnej správy okrem účelovo prispôsobených tvrdení, resp. odôvodnení ich doterajšieho postupu vo veci nevykonania záznamu vlastníckeho práva v prospech sťažovateľky nevyplývajú žiadne nové skutočnosti, ktoré by ich odmietavý vzťah k danej veci na právne akceptovateľnej úrovni korektne odôvodnili. Z oboch predložených vyjadrení ďalej nesporne vyplýva, že doteraz vôbec nepochopili, resp. nechcú pochopiť existujúci právny stav v danej veci po vydaní rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 28/96 z 30. júna 1999. Ním boli zrušené rozsudky Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 5 C 47/94 z 3. februára 1995 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 10 Co 2517/95 z 11. októbra 1995, ktorý po nadobudnutí právoplatnosti ako verejná listina bol akceptovaný pre vykonanie záznamu vlastníckeho práva v prospech Slovenskej republiky operátu katastra podľa § 34 a nasl. zákona o katastri nehnuteľností.

Po 30. júni 1999 teda v danej veci existuje zvláštny právny stav (zásadne neprípustný v právnom štáte) spočívajúci v tom, že ako podklad pre potvrdenie existencie vlastníckeho práva Slovenskej republiky na základe záznamu v operáte katastra je i naďalej považovaný citovaný rozsudok krajského súdu, ktorý však, ako už bolo uvedené, bol takmer pred

dvoma rokmi v celom rozsahu zrušený. Teda na základe už dlhšie zrušeného rozsudku (verejnej listiny) sa v operáte katastra naďalej nachádza ničím nedotknutý záznam nepretržite potvrdzujúci vlastnícke právo Slovenskej republiky k nehnuteľnostiam (lesným pozemkom) v ňom špecifikovaným.

Podľa názoru sťažovateľky v danej veci existuje ničím neodôvodnený stav, že i napriek zrušeniu verejnej listiny (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11. októbra 1995) je táto i naďalej akceptovaná označenými orgánmi miestnej štátnej správy. Na rozdiel od takéhoto naprosto neprípustného stavu spôsobeného postupom oboch označených orgánov je sťažovateľka presvedčená o správnosti jej právneho názoru, podľa ktorého zrušením citovaného rozsudku krajského súdu, na základe ktorého bola Slovenská republika zapísaná ako vlastník označených lesných pozemkov v katastrálnych územiach Červený kameň, Lysá pod Makytou, Lednice a Zubák, zanikol právny titul na ďalšiu existenciu tohto právneho stavu. To teda ďalej nepochybne znamená, že po zrušení citovaného rozsudku krajského súdu nastal, presnejšie obnovil sa taký právny stav, ako existoval pred vykonaním záznamu, t. j. subjektom vlastníckeho práva k predmetným lesným pozemkom sa opätovne stala Zbrojovka Vsetín, a. s. Po vydaní zrušujúceho rozsudku najvyššieho súdu 30. júna 1999 Slovenská republika nemôže byť vlastníkom lesných pozemkov v uvedených katastrálnych územiach, pretože od 30. júna 1999 neexistuje pre takýto stav žiadny právny podklad. Inak povedané, v súčasnosti neexistuje žiadny právny titul na akceptovanie záznamu v operáte katastra v prospech Slovenskej republiky, pretože jeho účinky bez adekvátneho právneho podkladu (verejnej listiny) dňom 30. júna 1999 zanikli v celom rozsahu.

K problematike plnomocenstva právneho zastúpenia podnecovateľa, ktoré oba štátne orgány spochybnili, poznamenávam:

Do konkurznej podstaty nepatrí nehnuteľnosť nachádzajúca sa v zahraničí. Uvedené právne konštatovanie vychádza z textu ustanovenia § 69 ods. 1 zákona č. 328/1991 Sb. o konkurse a vyrovnaní, podľa ktorého ak medzinárodná zmluva, ktorou je Česká republika viazaná a ktorá bola uverejnená v Zbierke zákonov, neustanovuje inak, vzťahuje sa konkurz vyhlásený súdom aj na úpadcove hnutel'né veci, ktoré sú v cudzine. Z uvedeného zákonného ustanovenia je zrejmá prednosť medzinárodnoprávne úpravy týkajúcej sa hnutel'ných vecí úpadcu, splňajúcej vyššie uvedené zákonné predpoklady. Ak vyššie uvedená

medzinárodnoprávna úprava absentuje, potom je namieste postup podľa ustanovenia § 69 ods. 1 zákona o konkurse a vyrovnání (t. j. hnutelné veci patriace úpadcovi splňajúce vyššie uvedené podmienky). Vyššie uvedené ustanovenie zákona o konkurse a vyrovnání sa vzťahuje len na hnutelné veci, z čoho vyplýva, že ani prípadná medzinárodná zmluva nemôže ohľadne nehnuteľností nachádzajúcich sa v cudzine ustanoviť odlišný právny režim, ako je ten, ktorý vyplýva z príslušných ustanovení zákona o konkurse a vyrovnání, pretože príslušné ustanovenia zákona o konkurse a vyrovnání s ňou pre vyššie uvedený prípad ani nepočítajú. Z textu ustanovení zákona o konkurse a vyrovnání nevyplýva možnosť začlenenia nehnuteľnosti patriacej úpadcovi nachádzajúcej sa na území iného štátu do konkurznej podstaty (uvedený právny záver platí v plnom rozsahu aj pre text ustanovenia § 6 zákona o konkurse a vyrovnání upravujúceho konkurznú podstatu).

Vychádzajúc z právneho záveru uvedeného v texte vyššie je potom zrejmé, že keďže nehnuteľnosti netvoria súčasť predmetnej konkurznej podstaty, nie je možné, aby správca konkurznej podstaty bol oprávnený s predmetnou nehnuteľnosťou nakladať. Uvedená skutočnosť vyplýva aj z textu ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a) zákona o konkurse a vyrovnání, podľa ktorého oprávnenie nakladať s majetkom konkurznej podstaty prechádza na správcu, z čoho je zrejmé, že vyššie uvedený prechod sa týka ex lege len majetku tvoriaceho konkurznú podstatu. Keďže z textu vyššie vyplynulo, že predmetná nehnuteľnosť netvorí súčasť konkurznej podstaty, je potom zrejmé, že oprávnenie nakladať s nehnuteľnosťou neprešlo na správcu konkurznej podstaty.

Teda je evidentné, že plná moc, ktorou sťažovateľku poverili členovia predstavenstva (riadne identifikovaní v plnej moci), je z hľadiska jej zastúpenia plne v súlade so zákonom.

Sťažovateľka podaním svojho právneho zástupcu z 15. apríla 2002, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 17. apríla 2002, žiadala, aby sa jej pôvodný návrh posudzoval podľa § 79a ods. 1 zákona o ústavnom súde v znení zákona č. 124/2002 Z. z., a zároveň podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde požiadala, aby jej z dôvodu pretrvávajúcej neistoty vyplývajúcej zo zbytočného a neodôvodneného predlžovania termínu vykonania požadovaného zápisu právneho vzťahu k nehnuteľnostiam, resp. z úplného odmietnutia jej zapísania do katastrálneho operátu príslušnými orgánmi miestnej štátnej správy (správami

katastra) vychádzajúc z princípov spravodlivosti bolo priznané primerané finančné zadost'učinenie v sume 100 000 Sk.

Dňa 22. apríla 2003 k doplňujúcim vyjadreniam Správy katastra Ilava z 19. januára 2001 a Správy katastra Púchov z 22. januára 2001 písomne zaujal stanovisko právny zástupca s'ťažovateľky, ktoré možno zhrnúť nasledovne:

Právny zástupca s'ťažovateľky predovšetkým opakovane zdôraznil skutočnosti uvedené vo svojom vyjadrení z 30. januára 2001 a k týmto dodal, že dotknuté správy katastrov v Ilave a v Púchove sa vo svojich vyjadreniach k rozhodujúcej skutočnosti v danej veci, totiž k „existujúcemu právnemu stavu v danej veci po vydaní rozsudku najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 28/96 z 30. júna 1999“ korektne nevyjadrili, pretože pozornosť venovali svojim účelovo vykonštruovaným tvrdeniam. Nie je totiž ani možné, aby právne akceptovateľným spôsobom mohli odôvodniť opodstatnenosť existujúceho záznamu v prospech Slovenskej republiky a súčasne odmietanie vykonanie záznamu vlastníckeho práva v prospech s'ťažovateľky.

Podľa názoru s'ťažovateľky správy katastrov Ilava a Púchov porušili jej ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 ústavy.

K tvrdeniu katastrálnych orgánov voči namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy právny zástupca s'ťažovateľky uvádza, že oba katastrálne orgány porušenie tohto základného práva (podľa nich k jeho porušeniu nedošlo) dávajú do spojitosti s dôsledkami vyplývajúcimi z § 14 ods. 1 písm. g) zákona o konkurse a vyrovnaní. K samotnej ústavnoprávnej podstate porušenia tohto práva sa však nijako nevyjadrili a ani neuviedli žiadny argument.

V tomto smere poukazuje na závery nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 16/00 z 1. marca 2001, ktorý exaktne riešil otázku prerokovania veci bez zbytočných priet'ahov v konaní katastrálnych orgánov.

K tvrdeniu katastrálnych orgánov o namietanom porušení základného práva na inú právnu ochranu poukazuje aj na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 49/01. Ústavný súd v ňom okrem iného konštatoval, že práve čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na

poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň je v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy možné domáhať sa práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov v súlade s ústavou a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) prednosť pred zákonmi, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Zo vzájomnej súvislosti týchto ustanovení vyplýva, že dohovor a judikatúra naň sa vzťahujúca predstavujú pre vnútroštátne orgány aplikácie práva záväznú výkladovú smernicu pre výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy jednotlivých komponentov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a tým normujú rámec, v ktorom je pred týmito orgánmi možné domáhať sa rešpektovania jednotlivých aspektov „práva na spravodlivý proces“. V našej veci je táto výkladová technika relevantná v rozsahu, v akom nečinnosť oboch katastrálnych orgánov konať vo veci (zrušenie doterajšieho záznamu a vykonanie nového záznamu v prospech sťažovateľky) zasiahla do práva sťažovateľky na „inú právnu ochranu“ zaručeného v citovanom článku ústavy.

Z priložených doplnení oboch správ katastrov ďalej vyplýva, že podľa ich názoru „použitie čl. 6 ods. 1 dohovoru na správne konanie nie je možné“. Toto tvrdenie je síce správne, avšak v danej záležitosti je rozdiel v tom, že záznam nemá právotvorné účinky a na jeho vykonanie sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní a nepoužijú sa ani ustanovenia § 23 až 25 katastrálneho zákona (§ 34 ods. 2 katastrálneho zákona). Podľa názoru právneho zástupcu sťažovateľky práve táto skutočnosť, t. j. že pri zápise záznamom katastrálny úrad nevydáva rozhodnutie, znamenala jednak, že Zbrojovka Vsetín, a. s., nemala žiadnu právnu možnosť dosiahnuť vykonanie záznamu, resp. inak povedané brániť sa proti nečinnosti katastrálnych orgánov, a ďalej že jedinou možnou alternatívou v tomto smere bolo namietanie porušenia základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy na ústavnom súde.

K doplneným vyjadreniam Správy katastra Ilava z 19. januára 2001 a Správy katastra Púchov z 22. januára 2001 právny zástupca sťažovateľky zaujal nasledovné stanovisko:

*Právny zástupca sťažovateľky opätovne poukázal na závery nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 16/00 a znovu podrobne analyzoval a argumentoval v predmetnej veci nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 49/01 a dodal, že z priložených doplnení oboch správ katastrov vyplýva, že podľa ich názoru „použitie čl. 6 ods. 1 dohovoru na správne konanie nie je možné“. Toto tvrdenie je síce správne, avšak v danej záležitosti je rozdiel v tom, že záznam nemá právotvorné účinky a na jeho vykonanie sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní a nepoužijú sa ani ustanovenia § 23 až 25 (§ 34 ods. 2 zákona o katastri nehnuteľností). Práve táto skutočnosť, t. j. že pri zápise záznamom katastrálny úrad nevydáva rozhodnutie, znamenala jednak, že Zbrojovka Vsetín, a. s., nemala žiadnu právnu možnosť dosiahnuť vykonanie záznamu, resp. inak povedané brániť sa proti nečinnosti katastrálnych orgánov, a ďalej že jedinou možnou alternatívou v tomto smere bolo namietanie porušenia základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy na ústavnom súde. Na podporu svojho argumentu poukázal na publikáciu B. Repíka: *Ludské práva v súdnom konaní*, vydavateľstvo MANZ, r. 1999 (str. 33 a nasl.). Na týchto miestach podľa sťažovateľky autor jasne vymedzil vzťah medzi čl. 6 ods. 1 dohovoru a obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy dotýkajúci sa súdnej a inej právnej ochrany. Napokon správnosť postupu sťažovateľky pri namietaní porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy bola nakoniec celkom jasne potvrdená prijatím podnetu na konanie aj v tejto časti, čím ústavný súd jednoznačne dal odpoveď na tvrdenia správ katastrov, podľa ktorých posúdenie čl. 46 ods. 1 ústavy neprichádza do úvahy.*

Sťažovateľka podaniami z 29. apríla 2003 a 5. mája 2003 zaujala opäť stanovisko k predmetnej veci, zopakovala a rozšírila svoju doterajšiu argumentáciu, upravila „petit“ svojej sťažnosti a žiadala, aby ústavný súd v právnej veci I. ÚS 62/00 vydal nasledovný nález:

„Katastrálny úrad v Trenčíne Správa katastra Ilava a Katastrálny úrad v Trenčíne Správa katastra Púchov tým, že v dôsledku svojej nečinnosti nevykonali záznam do katastra nehnuteľností o vlastníckom práve Zbrojovky Vsetín, a. s., so sídlom Jasenice 1254, Vsetín, Česká republika k označeným nehnuteľnostiam – lesným pozemkom podľa § 34 a nasl. zákona NR SR č. 162/1995 Z. z. (katastrálny zákon) porušili jej základné práva na súdnu

a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na preskúmanie jej veci bez zbytočných priesťahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Katastrálny úrad v Trenčíne Správa katastra Púchov je povinná do 15 dní odo dňa doručenia tohto nálezu zapísať podľa § 34 a nasl. zákona NR SR č. 162/1995 Z. z. (katastrálny zákon) záznamom vlastnícke právo Zbrojovky Vsetín, a. s. so sídlom Jasenice 1254, Vsetín, Česká republika k pozemkom zapísaným na liste vlastníctva č. 7, katastrálne územie Lysá pod Makytou, k pozemkom zapísaným na liste vlastníctva č. 3, katastrálne územie Lednice a k pozemkom zapísaným na liste vlastníctva č. 5, katastrálne územie Zubák.

Katastrálny úrad v Trenčíne Správa katastra Ilava je povinná do 15 dní odo dňa doručenia tohto nálezu zapísať podľa § 34 a nasl. zákona NR SR č. 162/1995 Z. z. (katastrálny zákon) záznamom vlastnícke právo Zbrojovky Vsetín, a. s. so sídlom Jasenice 1254, Vsetín, Česká republika k pozemkom zapísaným na liste vlastníctva č. 600, katastrálne územie Červený kameň.

Katastrálny úrad v Trenčíne je povinný zaplatiť Zbrojovke Vsetín, a. s. so sídlom Jasenice 1254, Vsetín, Česká republika primerané finančné zadostučinenie vo výške 100.000,- Sk do 15 dní odo dňa doručenia tohto nálezu.“

K stanovisku sťažovateľky, k úpravám a zmenám petitu z 29. apríla 2003 a z 5. mája 2003 Správa katastra Ilava zaujala nasledovné stanovisko:

„Správa katastra Ilava odmieta tvrdenie podnecovateľa, že v dôsledku nečinnosti nevykonala záznam do katastra nehnuteľností o vlastníckom práve Zbrojovky Vsetín, a. s., so sídlom Jasenice 1254, Vsetín, ČR, k nehnuteľnostiam zapísaných na LV č. 600 k. ú. Červený Kameň a čím mala porušiť jej základné práva na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a na preskúmanie jej veci bez zbytočných priesťahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Správa katastra Ilava už vo svojich stanoviskách dokazovala, že na základe rozsudku Najvyššieho súdu č. 3 Cdo 28/96 z 30. 6. 1999, nebolo možné zapísať vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaných na LV č. 600 pre k. ú. Červený Kameň, nakoľko predmetný

rozsudok NS SR nespĺňal náležitosti ust. § 42 ods. 2 Zák. č. 162/1995 Z. z. v platnom znení, t. j. označenie nehnuteľností podľa katastrálneho územia, parcelných čísiel pozemkov evidovaných v súbore popisných informácií, druhov pozemkov, súpisných čísiel pozemkov evidovaných v súbore popisných informácií, druhov pozemkov, súpisných čísiel stavieb a pod. Podľa ust. ods. 4 tohto ustanovenia sa zápis do katastra nehnuteľností nevykoná ak verejná listina o. i. neobsahuje náležitosti, ktoré sú vyššie uvedené.

Správa katastra Ilava oznámením o vybavení sťažnosti zo dňa 2. 8. 2000 pokladala vec za ukončenú.

Ďalším dôvodom, prečo záznam do katastra nehnuteľností nebol vykonaný bolo aj uznesenie o predbežnom opatrení č. 5 C 1078/99 zo dňa 17. 12. 1999 (...), proti ktorému sa podnecovateľ odvolal a ktoré bolo potvrdené KS v Trenčíne až 29. 12. 2000.

V ostatnom zotrvávame ako sme uviedli vo svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

Na základe vyššie uvedeného, ako aj predchádzajúcich písomných vyjadrení, navrhujeme Ústavnému súdu SR, aby v právnej veci I. ÚS 62/00 vydal nasledovný nález:

Správa katastra Ilava neporušila základné práva na súdnu a inú právnu ochranu podnecovateľa upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a na preskúmanie jej veci bez zbytočných prieťahov v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Katastrálny úrad v Trenčíne nie je povinný zaplatiť podnecovateľovi zadostučinenie.

Správa katastra Ilava dospela k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci a preto súhlasíme, aby vec bola prerokovaná na neverejnom prerokovaní ...“

K stanovisku sťažovateľky, k úpravám a zmenám petitu z 29. apríla 2003 a z 5. mája 2003 Správa katastra Púchov zaujala nasledovné stanovisko:

„Podnecovateľ podal vtedajšiemu správne mu orgánu návrh na zápis zrušujúceho rozsudku do katastra nehnuteľnosti záznamom. Dôkazom je časť overenej kópie listiny Z 1922/99, ktorú tvorí návrh podnecovateľa na vykonanie zápisu záznamom, overená kópia plnomocenstva a overená kópia zrušujúceho rozsudku.

(...) Vtedajší správny orgán správne a preukázateľne aj v súlade s názorom konajúceho súdu usúdil, že zrušujúci rozsudok nie je listinou spôsobilou na vykonanie záznamu práv k nehnuteľnostiam do katastra a vykonal na podklade návrhu podnecovateľa a súčasne aj na podklade listu Okresného súdu v Považskej Bystrici, ktorý je súčasťou listiny Z 1922/99 len poznámku do katastra. (...)

Podnecovateľ považoval postup vtedajšieho správneho orgánu za chybný. Dokonca podnecovateľ tvrdí, že vtedajší správny orgán vo veci vôbec nekonal, čo je však v rozpore s uvedenými dôkazmi. Podnecovateľ však nevyužil vyššie uvedené inštitúty predbežného opatrenia podľa Občianskeho súdneho poriadku alebo žiadosti o odstránenie chyby v katastrálnom operáte, ale obrátil sa na Ústavný súd Slovenskej republiky s návrhom vyriechnúť nález o porušení jeho ústavných práv postupom vtedajšieho správneho orgánu, tvrdiac, v rozpore s uvedenými dôkazmi, že sa nekonalo vôbec a tvrdiac v rozpore s obsahom inštitútu predbežného opatrenia a inštitútu opravy chýb v katastrálnom operáte, že obrátenie sa na Ústavný súd Slovenskej republiky bola jediná možnosť ako sa brániť proti nečinnosti katastrálnych orgánov. Pritom podľa vyššie uvedených dôkazov zjavne nejde o nečinnosť ale o činnosť, ktorá nie je v súlade s názorom podnecovateľa.

(...) Dňom 1. januára 2002 zanikol dovtedajší správny orgán a pre územný obvod Okresu Púchov a boli zriadené dva nové správne orgány a to: Katastrálny úrad v Trenčíne a Správa katastra Púchov. Na Katastrálny úrad v Trenčíne prešli z dovtedajšieho správneho orgánu vyššie uvedené práva a povinnosti podľa ustanovenia § 79b ods. 2 katastrálneho zákona. Na Správu katastra Púchov prešla podľa ustanovení paragrafov 79c a 79d katastrálneho zákona povinnosť dokončiť začaté konania tam uvedené, medzi ktorými sa vykonávanie záznamov ani poznámok nenachádza, čo súhlasí s našim vyššie uvedeným tvrdením o tom, že ide o jednorazové neopakovateľné úkony, ktorých výsledky, okrem ďalších právnych aktov alebo úkonov, možno meniť len vyššie uvedenými inštitútmi alebo inou právoplatnou listinou spôsobilou na záznam. Tiež to potvrdzuje naše pochybnosti o tom, že Správa katastra Púchov je vôbec účastníkom konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.

(...) Podnecovateľ doplnil a zmenil petit. Podnecovateľ navrhuje:

a) priznať porušenie podnecovateľom uvedených ústavných práv nejestvujúcimi štátnymi orgánmi,

b) spôsobom nespôsobilým na zápis do katastra uložiť nejestvujúcim miestnym orgánom štátnej správy na úseku katastra povinnosť zapísať vlastnícke právo v prospech podnecovateľa bez účasti toho, na úkor koho sa zapísanie vlastníckeho práva má vykonať a v katastrálnom území Zubák zapísať podnecovateľovi vlastnícke právo k vyššie uvedeným pozemkom, ktorých sa pokračujúci súdny spor preukázateľne nikdy netýkal,

c) napokon vyriechnúť povinnosť zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia štátnemu orgánu, ktorý nie je považovaný za účastníka konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.

Správa katastra Púchov má len jednu pracovníčku s požadovaným právnym vzdelaním pre zastupovanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky. Tá sa však v dôsledku starostlivosti o dieťa nemôže vzdialiť na viac hodín. (...) Ak sa táto situácia dá riešiť neverejným prerokovaním, tak s neverejným prerokovaním súhlasíme, lebo právne zastúpenie nie sme si trvale schopní obstaráť. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujeme vydať nasledovný Nález:

Správa katastra Púchov neporušila ústavné práva podnecovateľa na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na preskúmanie jeho veci bez zbytočných prietáhov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Podnecovateľ tieto svoje práva nevyužil. Hoci podnecovateľ mohol využiť inštitút predbežného opatrenia podľa Občianskeho súdneho poriadku alebo inštitút opravy chýb v katastrálnom operáte podľa katastrálneho zákona, domáhal sa výlučne vykonania záznamu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, na podklade listiny nespôsobilej podľa ustanovení katastrálneho zákona na zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

Finančné plnenie sa podľa podnecovateľom navrhovaného petitu Správy katastra Púchov zjavne netýka. Preto nenavrhujeme v tomto smere žiadne znenie nálezu. Podľa nášho názoru však podnecovateľ na finančné plnenie zjavne nárok nemá.“

Katastrálny úrad v Trenčíne listom z 20. mája 2003 č. A/2003/001004 oznámil ústavnému súdu, že „súhlasíme s tým, aby vec bola prerokovaná na neverejnom prerokovaní.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa so stanoviskami sťažovateľky a stanoviskami dotknutých katastrálnych orgánov k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk a obsahu dotknutého súdneho spisu.

II.

Ústavný súd konštatuje, že predmetná sťažnosť bola podaná proti postupu orgánov verejnej (štátnej) správy v označení Okresný úrad v Ilave, odbor katastrálny, a Okresný úrad v Púchove, odbor katastrálny, a v takomto označení ju ústavný súd svojím uznesením sp. zn. I. ÚS 62/00 aj prijal na ďalšie konanie. Zároveň tým záväzným spôsobom vymedzil predmet konania vrátane jeho účastníkov (mutatis mutandis I. ÚS 36/02). Pretože novelou katastrálneho zákona č. 255/01 Z. z. došlo k zmene v organizácii a v označení miestnych orgánov štátnej správy na úseku katastra, ústavný súd musel na túto zmenu prihliadnuť a pokračovať ďalej v konaní s „Katastrálnym úradom v Trenčíne, Správou katastra Ilava, a Katastrálnym úradom v Trenčíne, Správou katastra Púchov“, a to vzhľadom na ustanovenú pôsobnosť miestnych orgánov štátnej správy na úseku katastra a na vymedzený predmet konania pred ústavným súdom.

Podľa § 79a ods. 1 zákona o ústavnom súde v znení zákona č. 124/2002 Z. z. fyzická osoba alebo právnická osoba, o ktorej ústavnej sťažnosti alebo podnete sa do nadobudnutia účinnosti tohto zákona (20. marca 2002) nerozhodlo vo veci samej, môže do 30 dní od nadobudnutia účinnosti tohto zákona požiadať, aby sa jej podanie posudzovalo podľa tohto zákona, v takom prípade sa vo veci ďalej koná podľa tohto zákona po nadobudnutí jeho účinnosti.

Vzhľadom na to, že sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu takúto žiadosť doručila ústavnému súdu v zákonom stanovenej lehote 17. apríla 2002, ústavný súd

posudzoval jej podanie podľa zákona o ústavnom súde v znení zákona č. 124/2002 Z. z. ako ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa ods. 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Predmetom konania je tvrdenie sťažovateľky, že nečinnosťou Katastrálneho úradu v Trenčíne, Správy katastra Ilava, a Katastrálnym úradom v Trenčíne, Správy katastra Púchov (ďalej aj „správy katastra“), boli porušené jej práva zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože tieto správy katastra na návrhy sťažovateľky z 27. októbra 1999 a 28. februára 2000 nevykonali záznam do katastra nehnuteľností na základe právoplatného rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 28/96 z 30. júna 1999, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 10 Co 2517/95 z 11. októbra

1995 a rozsudok Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 5 C 47/94 z 3. februára 1995, napriek tomu, že po vydaní uvedeného zrušujúceho rozsudku najvyššieho súdu Slovenská republika nemôže byť evidovaná ako vlastník predmetných lesných pozemkov, pretože od 30. júna 1999 neexistuje pre takýto stav žiadny právny podklad.

Správy katastra netvrdili, že by v danom prípade neodmietli vykonať záznam do katastra nehnuteľností na základe uvedeného rozsudku najvyššieho súdu, tento svoj postup však odôvodnili v podstate tým, že *uvedeným rozsudkom nebolo rozhodnuté o predmete konania, t. j. o vlastníctve nehnuteľností (...). Dôvody rozhodnutia sú záväzné pre súdy, ktoré budú vo veci konať (...). Sťažovateľka neberie do úvahy, že podkladom pre záznam, na ktorý poukazuje, nebolo len samotné rozhodnutie súdu, ale aj rozhodnutie Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 42/1996-1000 z 2. februára 1996 o zverení správy predmetného lesného majetku štátu Slovenskej republiky – Lesy Trenčín, š. p., odštepny lesný závod Považská Bystrica. (...) Nie je pravda, že správa katastra po obdržaní rozsudku najvyššieho súdu nekonala. Správa katastra rozsudok najvyššieho súdu posúdila podľa platného a účinného katastrálneho zákona a usúdila, že rozsudok najvyššieho súdu v súvislosti so žiadosťou Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 5 C 1078/99 z 2. novembra 1999 bol podkladom na vykonanie poznámky do katastra nehnuteľností o tom, že vlastnícke právo k predmetným pozemkom má byť určené súdom a zapísanie poznámky oznámil sťažovateľke. (...) Nie je tam uvedené, že niekto z účastníkov má vlastnícke právo a nie sú tam uvedené ani parcelné čísla a ďalšie katastrálnym zákonom stanovené údaje o pozemkoch, ktoré by mali byť predmetom vlastníckeho práva a predmetom záznamu do katastra nehnuteľností. Preto nebolo a ani nie je možné záznam do katastra nehnuteľností podľa rozsudku najvyššieho súdu vykonať, tak ako to sťažovateľka žiada od správy katastra (...). V uvedených súvislostiach je významné i to, že rozsudok najvyššieho súdu nedoručil na zapísanie tento súd, ale sťažovateľka (...). Sťažovateľka nevyužila všetky dostupné prostriedky právnej ochrany (...). Treba brať do úvahy i dôsledok – vyhlásenie konkurzu na majetok sťažovateľky.*

Podstatou základného práva na inú právnu ochranu (napr. orgánom štátnej správy) je umožniť každému reálny prístup k takémuto orgánu a tomu zodpovedajúca povinnosť

o veci konať tak, aby nedošlo k porušeniu ústavnoprocených princípov upravených v druhej hlave siedmom oddiele ústavy. Inej právnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v spojení s čl. 51 ústavy možno domáhať len „v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú“ (I. ÚS 84/97).

Podľa § 5 ods. 2 katastrálneho zákona záznam je úkon správy katastra plniaci evidenčné funkcie, ktoré nemajú vplyv na vznik, zmenu ani na zánik práv k nehnuteľnostiam.

Záznamom sa do katastra nehnuteľností zapisujú aj vecné práva k nehnuteľnostiam, ktoré potvrdzujú právo k nehnuteľnosti. Záznam do katastra nehnuteľností vzhľadom na jeho definíciu v § 5 ods. 2 katastrálneho zákona má deklaratórny charakter, pretože potvrdzuje alebo upravuje zapísané vlastnícke vzťahy. Odmietnutie uskutočnenia záznamu do katastra nehnuteľností treba považovať v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy za iný zásah správneho orgánu (orgánu verejnej moci), ktorým môžu byť porušené základné práva, preto je povinnosťou aj katastrálnych orgánov jednotlivé ustanovenia katastrálneho zákona a iných zákonov vykladať a aplikovať predovšetkým z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavou garantovaných základných práv a slobôd.

Podľa § 159 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány (...).

Právoplatný rozsudok najvyššieho súdu je závažným rozhodnutím štátneho orgánu, je verejnou listinou, ktorú musia rešpektovať okrem účastníkov konania aj všetky štátne orgány, a teda i správy katastra, a to aj v prípade, že táto verejná listina im nebola doručená najvyšším súdom, ale vlastníčkou (sťažovateľkou) dotknutých nehnuteľností, ktorá je povinná „*dbať, aby všetky údaje katastra týkajúce sa nehnuteľností, ako aj zmeny týchto údajov mohli byť v katastri riadne evidované, a ohlásiť každú zmenu správe katastra (...)*“ (§ 19 písm. a) katastrálneho zákona). V danej súvislosti právoplatný rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 28/96 z 30. júna 1999 je verejná listina, na základe ktorej sa obnovil právny stav k nehnuteľnostiam, ktorý existoval pred zrušeným rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 10 Co 2517/95 z 11. októbra 1995 v spojení s rozsudkom

Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 5 C 47/94 z 3. februára 1995. Nepremietnutie tejto skutočnosti do príslušnej evidencie znamená *de facto* nerešpektovanie právoplatného súdneho rozhodnutia orgánmi verejnej moci. Ústavný súd v tvrdeniach správ katastra nezistil dôvod, aby uvedený rozsudok najvyššieho súdu nebol podkladom na vykonanie zápisu v katastri nehnuteľností záznamom, a nie poznámkou, ako to riešili v danom prípade správy katastra. Za rozsudok obnovujúci právo k nehnuteľnosti možno totiž považovať aj také rozsudky, ktoré síce výslovne neurčujú, kto je vlastníkom konkrétnej nehnuteľnosti, ale z nich táto skutočnosť nepochybne vyplýva (*mutatis mutandis* rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 50/2000).

Je nesporné, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 28/96 z 30. júna 1999 došlo k obnoveniu pôvodného stavu vlastníckych práv sťažovateľky, pretože týmto rozsudkom boli zrušené rozhodnutia, ktoré sa pôvodne stali právnymi titulmi na zápis vlastníctva v neprospech sťažovateľky ohľadom lesných pozemkov vedených na LV č. 600 v kat. území Červený Kameň, na LV č. 7 v kat. území Lysá pod Makytou, na LV č. 3 v kat. území Lednica a na LV č. 5 v kat. území Zubák. Inak povedané, uvedeným rozsudkom najvyššieho súdu bolo rozhodnuté o zániku právneho titulu, na základe ktorého získala vlastníctvo k predmetným lesným pozemkom Slovenská republika a obnovil sa právny stav *quo ante*, pričom vlastnícke právo k predmetným lesným pozemkom nebolo medzičasom dotknuté ani ďalšou právnou zmenou, teda prevedením záznamu *in concreto*, a nemohlo dôjsť k porušeniu práv tretích osôb. Práva správcu Lesy Trenčín, š. p., odštepny lesný závod Považská Bystrica, sú v daných súvislostiach iba sekundárne, viažuce sa na vlastníctvo Slovenskej republiky k predmetným nehnuteľnostiam.

Sťažovateľka návrhmi z 27. októbra 1999 a 28. februára 2000 požiadala na základe uvedeného rozsudku najvyššieho súdu Správu katastra Ilava, a Správu katastra Púchov, o vykonanie záznamu (v podstate o zrušenie, resp. o „výmaz“ skoršieho záznamu) vlastníckeho práva ohľadom predmetných lesných pozemkov, uvedené správy katastra však na základe návrhov sťažovateľky nevykonali záznam v katastri nehnuteľností a ani nevrátili sťažovateľke alebo najvyššiemu súdu predloženú listinu. Podľa názoru ústavného súdu v právnom štáte (čl. 1 ods. 1 ústavy) nemožno pripustiť taký postup orgánov verejnej moci,

ktorý vo svojej podstate je nerešpektovaním právoplatného súdneho rozhodnutia, tak ako tomu bolo v prípade rozsudku najvyššieho súdu v danej veci, lebo tak dochádza k výraznému oslabeniu dôvery nositeľov základných práv a slobôd v právo a v jeho ochranu pred ústavne nekonformným zasahovaním zo strany orgánov štátnej (verejnej) moci. Okrem toho, že správy katastra v danom prípade odmietnutím uskutočnenia záznamu v katastri nehnuteľností nerešpektovali podstatu a zmysel základného práva sťažovateľky na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, popreli aj zmysel vedenia katastra nehnuteľností, ktorý spočíva v tom, aby odrážal právny a faktický stav evidovaných nehnuteľností a verejnosti poskytoval reálne informácie o vlastníckych a ďalších právach k nehnuteľnostiam.

Uvedeným odmietnutím vykonania predmetných záznamov v katastri nehnuteľností Katastrálny úrad v Trenčíne, Správa katastra Ilava, a Katastrálny úrad v Trenčíne, Správa katastra Púchov, nepostupovali ústavne konformným spôsobom a porušili právo sťažovateľky na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V týchto okolnostiach zisteného porušenia práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je podľa názoru ústavného súdu vo svojej podstate konzumované aj namietané porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy. Z tohto dôvodu ústavný súd v tejto časti sťažnosti nevyhovel.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Podľa ods. 5 citovaného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uplatnila a odôvodnila aj nárok na priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 100 000 Sk.

Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd z ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde a prihliadol na všetky okolnosti zakladajúce namietané porušenie označeného práva, ako aj na skutočnosť, že

disponovanie sťažovateľky s predmetným vlastníctvom je inak obmedzené uznesením Okresného súdu v Považskej Bystrici č. k. 5 C 1078/99-49 zo 17. decembra 1999. S prihliadnutím na uvedené dospel k záveru, že vyslovenie porušenia označeného základného práva je pre sťažovateľku dostatočnou satisfakciou, a preto nevyhovel jej žiadosti o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Vzhľadom na konštatované porušenie základného práva sťažovateľky, tak ako to je uvedené pod bodom 1 výroku tohto rozhodnutia, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. c) zákona o ústavnom súde zakázal Katastrálnemu úradu v Trenčíne, Správe katastra Ilava, a Katastrálnemu úradu v Trenčíne, Správe katastra Púchov, pokračovať v porušovaní práva obchodnej spoločnosti Zbrojovka Vsetín, a. s., na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd považoval za nutné prijať aj toto opatrenie tak, aby už nedochádzalo k porušeniam, ktoré ústavný súd svojím rozhodnutím konštatoval. Týmto výrokom sa ústavný súd odchyľil od konečného návrhu sťažovateľky na rozhodnutie uvedené v jeho petite, pretože účelom konania pred ústavným súdom nie je zastupovať orgány štátu, orgány verejnej moci alebo iné orgány verejnej (štátnej) správy pri výkone právomocí, ktoré ústava a zákony týmto orgánom zverujú. Z tohto dôvodu nemôžu byť predmetom rozhodovania ústavného súdu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde práva a povinnosti, ktoré sú obsahom hmotnoprávneho vzťahu účastníkov konania, tak ako to navrhovala sťažovateľka. K tomu ústavný súd dodáva, že pri rozhodovaní podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd nie je (na rozdiel od návrhu na vyslovenie porušenia základného práva a slobody podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde) viazaný návrhmi na rozhodnutie, z dôvodu ktorého ani o týchto návrhoch nerozhoduje v rámci predbežného prerokovania sťažnosti (pozri I. ÚS 36/02).

-

Sťažovateľka si náhradu trov právneho zastúpenia neuplatnila.

Nad rámec uvedeného k procesnoprávnym námietkam správ katastra vo vzťahu k vyhlásenému konkurzu (nerelevantnosť plnomocenstva pre právneho zástupcu sťažovateľky, prerušenie konaní a pod., pozri časť I nálezu) na majetok Zbrojovky Vsetín,

a. s., ústavný súd poznamenáva, že s uvedenými námietkami sa už ústavný súd vysporiadal pri prijatí predmetnej sťažnosti na ďalšie konanie, keď vychádzal z toho, že vyhlásenie konkurzu na majetok sťažovateľky v Českej republike súdom tohto štátu nemá na území Slovenskej republiky s prihliadnutím na príslušnú právnu úpravu uvedeného cudzieho štátu (§ 69 zákona o konkurse a vyrovnaní) a jej výkladu Najvyšším súdom Českej republiky (napr. 20 Cdo 2261/98) také právne účinky zvlášť vo vzťahu k nehnuteľnostiam, ktoré by bránili tomu, aby ústavný súd nemohol poskytnúť ochranu ústavnosti sťažovateľke, ktorá ustanovené podmienky na poskytnutie takejto ochrany splnila.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2003